

I'm collapsing, breaking down

Silently onto the ground

Above me the azure sky

The last thing I see in my life

Lebanon Hanover – The Last Thing

Diana

Geschrokken kijkt ze om haar heen. Het enige wat ze ziet is een grote witheid, de ondergrond onder haar voeten wit, de lucht wit. Kortom alles is wit wat ze ziet. Geen enkel spootje van wat voor andere kleur dan wit is er te zien in de omgeving die heel vreemd voor haar aandoet. ‘Jezus Christus, waar ben ik?’ Na dit in al haar onmacht te hebben uitgeroepen en al voor haarzelf tot de conclusie gekomen dat niemand hierop ook maar enig antwoord op zou geven, kijkt ze in paniek geraakt in het rond om maar ook een spootje van wat voor leven dan ook te ontdekken. Maar al snel komt zij ook hierover tot de conclusie dat er buiten haar om niemand is. Ze loopt ietsjes naar achteren kijkt wat beteuterd naar de grond, alles wit, dacht zij gelijk, nu ze zo naar de grond stond te kijken. Opeens ziet zij een spootje van een andere kleur dan wit. Een paar zwarte gympen die haar wel heel erg bekend voorkwamen, het deed haar gelijk denken aan de schoenen die Karel op de set droeg. Ja daar was zij voordat zij hier door iets of iemand belande. Dat kon zij zich nog goed herinneren. Ze kijkt even snel naar hetgeen wat zij zelf nu aanheeft. Een jurkje groen mint van kleur en een paar zwarte pumps en op het moment dat zij even goed aan haar borsten voelde kon ze geen bh ontdekken. Gelijk voelde ze onder haar jurk, even heel snel met haar vingers al snel kwam zij erachter dat ze ook geen slipje droeg. Onder haar jurkje was ze totaal naturel. Of ze dat ook daadwerkelijk was op de set waarvan zij flarden kon herinneren dat ze daar ook daadwerkelijk was, dat wist zij even niet. Durfde zij ook geen weddenschap op af te sluiten.

Ze loopt meer in de richting waar zij die gympen boven het alles om haar heen vertegenwoordigende wit zag uitsteken. Wederom schrok ze toen ze buiten de desbetreffende Karel om, ook Dorien Grace zag liggen gezamenlijk met die ene man waarvan zij zo onder de indruk was geraakt, Tristan. Buiten hun drieën om zag zij niemand meer liggen waarvan zij het vermoeden had dat die ook op die set aanwezig waren.

Ze keek even goed naar ze, die vreedzame manier van liggen, dat viel haar op. Ze lagen er zo vreedzaam bij dat zij even schrok. ‘Mijn God. Ze zijn dood!’ Schreeuwde zij automatisch nu van angst

Ze wist even niet meer wat zij moest doen. Wat er nu met haar zou gebeuren nu zij hier was in een omgeving die haar helemaal niets zei. Gelijk werd zij overvallen door haar grootste angst, een angst die zij al van kinds af aan had, dat ze in haar eentje aan haar

eind zou komen, sterven met niemand maar dan ook niemand naast zich als het moment aanbreekt dat zij haar laatste zuchtje adem uitblies.

‘Help, Help! Is er iemand? Als er iemand is, geef dan godverdomme antwoord!’ Riep zij gelijk helemaal in paniek geraakt door deze voor haar nu zeer reële mogelijkheid als er buiten haar om daadwerkelijk niemand meer was die in leven was.

Opeens hoorde zij het geluid van iemand die gaapt, aan het geluid te horen was het een man die gaapte.

‘Diana, wat sta je daar nou in Godsnaam te gillen?’ Hoorde zij Karel verontwaardigd naar haar schreeuwen. Geschrokken keek zij hem gelijk aan. Maar voordat zij ook maar iets tegen hem kon zeggen vroeg hij aan haar: ‘En trouwens nog iets, waar zijn we in godsnaam?’

Ze zag hoe hij haar met grote vragende ogen stond aan te kijken. Ze zuchtte even diep, de manier waarop hij het al aan haar vroeg, hetgeen wat hij als eerste al zei op die onvriendelijke toon van hem. Ze walgde even van het idee dat zij hierop nog vriendelijk op moest antwoorden.

‘Weet ik veel’, was het eerste wat ze gelijk recht uit haar hart sprekende tegen hem terugzei.

Ze schrikt even van die blik van hem, die blik die hierop alleen maar verwijt richting haar uitstraalde. Ze zag hoe hij bijna voor haar overkomende afkeurend met zij hoofd schudde. ‘Aan jou heb ik ook niks’, snauwde hij haar toe.

Ze keek hem alleen maar stilzwijgend met grote ogen aan. Klootzak, dacht ze stilzwijgend alleen maar nu zij zo naar hem keek en zag dat hij met een verwarde blik om zich heen keek.

Ze ziet hoe zijn blik opeens gefocust is op Tristan en Dorien Grace die bijna als een soort van verliefd stelletje in elkanders armen lagen.

‘Moet je dat zien, als ik het niet dacht, de hypocriet!’ Hoorde zij hem met enig chagrijn in zijn stem zeggen.

‘Wat bedoel je Kleefniet?’

Ze had het nog maar net aan hem gevraagd en Karel draaide zijn hoofd al naar haar om. Zijn blik stond op onweer, haast ontsteld erover zijnde zegt hij met eenzelfde chagrijnige ondertoon in zijn stem tegen haar: ‘Nou op de set was mijnheertje o zo discreet. Ik hoor hem nog schreeuwen: nee ik neem er geen deel in!’

Ze begreep even niet waarop hij doelde, begreep hem even totaal niet. Niet dat zij veel kon herinneren van hetgeen dat wel of niet is gebeurd op die set waar ze was met hen voor een voor haar onduidelijke reden. Ze vond het alleen maar wonderbaarlijk dat hij zich hier zo druk om kon maken. Eigenlijk vond zij dat nog eens best knap ook. Kwaad zijn dat Dorien zo met Tristan lag. Ze kon zich alleen maar indenken dat hij hierom jaloers was, jaloers dat het Tristan was, die nu zo met haar lag en niet hij.

‘Ja nou en?’

‘En nu ligt hij daar met haar alsof het zijn liefde is!’ Zei hij met een overduidelijk onderton van verontwaardiging hierover tegen haar. Even wende hij zijn blik weer van haar af en keek nog even heel goed naar het slapende stel. Hij krabde even op zijn hoofd, door die bos van weelderige haren heen die een man van in de vijftig nog bezat. Het grijs kwam er al doorheen, zag ze. Overduidelijk de uitgroei van een bos haar dat was geverfd om de echte haarkleur maar te maskeren voor het oog van een ander. Hij draaide zijn hoofd weer naar haar en vroeg gelijk aan haar met een serieuze blik in zijn ogen: ‘Trouwens, slapen ze, of zijn ze dood?’

Gelijk keek ze heel goed naar de twee nadat hij dat aan haar had gevraagd. Ze wist het niet zeker, en ze hoopte het ook niet, ze wilde er alleen maar zeker van zijn dat hun in het rijk van Klaas Vaak waren en niet in het rijk van de Dood.

Na even goed te hebben gekeken naar ze zij ze gelijk tegen hem: ‘Ik neem aan, dat ze daar in dezelfde staat liggen als wij daar ooit hebben gelegen!’ Maar opeens werd zij overvallen door de twijfel, de twijfel of zij hen echt zag ademen in hun slaap of niet. ‘Althans, dat hoop ik!’ Voegde zij er onzeker daarover zijnde eraan toe.

‘Het is wel een leuk koppel zo. Vind je niet?’ Hoorde ze Karel opeens zeggen. Het sarcasme waarop hij het zei was niet van de lucht.

Ze kon even niet geloven dat hij dit zo opeens zei over een paar mensen waarvan zij beiden niet echt wisten of zij nu echt dood waren, of toch nog leefden. Dit vond ze zo niet kunnen van hem. Ze keek hem even raar aan. ‘Zeg niet om het een of ander, maar ik ben je wat ziekelijke humor even zat!’ zei ze gelijk tegen hem nu zij steeds meer en meer dingen begon te herinneren die zich hebben afgespeeld tussen haar en hem op die bewuste set. ‘Die heb ik al meer dan genoeg op de set gehoord!’ Voegde zij er gelijk erachteraan bij.

‘Noem jij dit ziekelijk!’ schreeuwde hij haar gelijk beledigd toe terwijl hij naar het stelletje wees dat er nog zo vredig bij lag. ‘Ben je soms stom of zoiets?’ Vroeg hij gelijk verbaast aan haar.

‘Ja hartstikke! Dat weet je toch! Anders zou je niet naar mij toekomen om opnamen te nemen voor je nieuwste tv-programma, waarin jij jezelf profileert als pornoster’, zei ze gelijk heel cynisch tegen hem terug nu ze weer alles kon herinneren van wat er was gebeurd voordat zij met hem en de andere twee hier belande.

Karel kijkt haar alleen maar kwaad aan. Aan zijn gezicht kon ze aflezen dat zij hem hiermee had beledigd, op zijn ziel getrapt, zijn ego had aangetast.

‘En wees nou maar blij dat het bij jou was! Die porno carrière van jou is al een groot drama de laatste jaren!’ Sneerde hij na een korte stilte haar toe

Ze stond even perplex. Hoe durft hij? Dacht ze alleen maar. ‘Zeg hou je een beetje in wil je!’ Riep zij kwaad terug terwijl ze hem met een kwade blik in de ogen aankeek.

Tristan

De stem van een vrouw maakte hem even wakker. Hij wilde niet wakker worden, hij lag nog zo lekker. Hij wist niet hoe laat het was, en laat staan, wat voor dag het was. Hij was gewoon helemaal de kluts kwijt, te loom om te beseffen of het nu gewoon een werkdag was, of zijn vrije dag. Hij hoorde een vrouwelijke stem een gaap uiten. Voor eventjes dacht hij waar hij die vrouw dan van moest kennen. Hij herkende die stem wel, maar voor hetzelfde geld had hij alleen maar van die vrouw gedroomd. Misschien, dacht hij gelijk, is dat wel de vrouw die net een gaap uitsloeg. En met dit in zijn gedachte wilde hij weer wegdommelen, de weg terug maken naar dromenland. Hij wilde zich omdraaien en opeens merkt hij dat hij van een zacht aanvoelende vrouwenhand een flinke veeg kreeg. Een veeg die zijn hand van haar lichaam afgooide. Heb ik met die vrouw geslapen? Dacht hij gelijk geschrokken.

‘Waar zijn we?’ Hoorde hij nu een andere vrouwenstem die hij een twee drie niet kon koppelen aan een persoon nu met een stem die doortrokken was van slaap vragen. Om haar ook maar een simpel antwoord op te geven moest hij eerst zijn ogen openen. Maar wacht, dacht hij gelijk. Dat hoef ik helemaal niet. Ze is gewoon in mijn bed beland. En met die gedachte wilde hij weer onbekommerd verder slapen. Twee vrouwen, dacht hij alleen maar meer dan tevreden over die vangst.

‘Kijk, die opvolgster van jou is ontwaakt uit haar schone droom’, hoorde hij opeens een voor hem meer bekende stem opeens zeggen. Karel ook hier! Dacht hij gelijk geschrokken. ‘Radeloos als Doornroosje nu is, vraagt zij zich slaperig af: waar wij ons nu bevinden’, hoorde hij hem op een tergende manier zeggen. Een typische Karel manier die hiermee het bloed onder de nagels vandaan wilde halen bij een vrouw die hij zich nu wel wist te herinneren. Wat doet die vent bij mij thuis? Vroeg hij zich gelijk af. ‘Man kan je niet even die schreeuw hoofd van je dichthouden!’ Hoorde hij Dorien meer dan kwaad naar Karel terugschreeuwen.

Hij wilde voor even een kussen over zijn hoofd trekken, want dit trok hij niet. Wat er had plaats gevonden dat zij nu allemaal bij hem waren gekomen, daar zou hij wel later achter komen. Waarschijnlijk, dacht hij gelijk. Te veel gedronken en geen eens meer weten wat er allemaal is gebeurd. Hij voelde ondertussen met zijn rechterhand of hij ook maar iets wat als een kussen aanvoelde kon vinden op deze manier met zijn ogen dicht.

‘Nee dat kan ik niet! En dat wil ik ook niet!’ Hoorde hij Karel keihard schreeuwen.

‘Is dit soms een goedkope televisie stunt van jou?’ Hoorde hij Dorien met de verbazing in haar stem aan Karel vragen.

‘Welnee stom wicht, ik ben net zo verbaasd als jij!’ Zei zijn collega met wie hij nu al een kleine tien jaar samenwerkte gelijk terug op een al dan niet vriendelijk overkomende wijze. En dat vond hij vreemd, was Karel dan ook al zo ladderzat dat hij ook niets meer kon herinneren en geen eens meer wist hoe zijn huis eruitzag.

‘Het enige wat ik nu kan ontdekken aan deze plek is, dat het hier verdomde leeg en kaal aandoet!’

Leeg! Dacht hij geschrokken. Dat kan niet, ik betaal maandelijks mijn rekeningen en alles gaat hier goed op slot! Een nachtmerrie, dat moest het zijn, hij was in een nachtmerrie beland, dit alles wat hij nu hoorde, was niet echt.

‘Hé schrijver, wakker worden!’ , hoorde hij Dorien nu dwingend aan hem vragen. Ik droom, ik droom alleen maar van de mooiste vrouw, dacht hij alleen maar. Opeens voelde hij een paar warm aanvoelende vrouwenhanden die hardhandig aan hem trokken en op het laatst handelingen bij hem deden die hem deed denken dat zij hem wakker wilde schudden.

‘Ja. Waar is de brand?’ Vroeg hij gelijk geschrokken. Hij opende gelijk zijn ogen. Hij was gelijk klaarwakker door al het witte om hem heen. Een omgeving die alleen maar bestond uit helderwitte lucht of wat het ook moge zijn heb ik nog nooit gezien. Met verbazing keek hij wat in het rond. Opeens zag hij dat zij voor hem stond, die vrouw die hij zo mooi vond, haast verzonk in haar ogen op het moment dat zij voor hem stond. Nu wist hij het. Het was geen droom, Dorien Grace stond in het echt, in levenden lijve voor hem. ‘Wat is er?’ Vroeg hij gelijk aan haar, wederom keek hij gelijk om zich heen naar die vreemde omgeving waarin hij en zij en uiteraard Karel en een vrouw die hij herkende als Diana bevonden ‘Waar zijn we?’ Vroeg hij gelijk meer dan verbaast hierover zijnde aan haar.

‘Dat lopen wij ons nu ook al een tijdje aftevragen bij onszelf’, hoorde hij Diana tegen hem terugzeggen.

Hij moest dit maar es goed laten bezinken. Langzaam zou het dan allemaal wel weer terugkomen. Dacht hij. Hij wrijft nog even in zijn ogen, de slaap moest eruit om goed te kunnen nadenken. Bedacht hij zich.

‘Es even denken’ zei hij alleen maar tegen ze, nu stukje bij beetje gebeurtenissen in zijn hoofd kwamen die misschien wel tot hun reis hierheen hebben geleid. ‘We waren met zijn alle op de set in de duinen’

‘Ah, kijk eens Karel. Tenminste eentje die begint na te denken. Daar kan jij nog een voorbeeld aan nemen met al je zinloze geschreeuw!’ Hoorde hij Diana naar Karel sneren.

‘Stil nou mens! Laat die intellectueel even zijn gang gaan wil je?’, Snauwde Karel gelijk terug naar haar. Hun geruzie haalde hem niet uit zijn concentratie. Integendeel steeds meer gebeurtenissen begonnen nu op te doemen in zijn gedachte.

‘Dat doe ik toch!’ Schreeuwde Diana gelijk op een verwijtende toon terug. Om een ruzie voor te zijn, riep hij gelijk naar hen beide: ‘Wees verdorie allebei stil! Alsjeblieft zeg, ik probeer na te denken!’

‘Goed jij je zin’, hoorde Diana met een kwade ondertoon in haar stem tegen hem terugzeggen. ‘Maak je me wakker als je eruit bent?’ Vroeg zij daarna gelijk op hem op een heel cynisch overkomende toon.

Met net zoveel cynisme knikte hij met een gemaakt glimlachje naar haar. Waarna hij gelijk weer overging op de orde van de dag. ‘Eens even denken, een koepelvormig disk van ongeveer 2 voetbalvelden groot die zo maar uit een ronde witte wolkachtige kring verscheen. Eerst leek het gewoon op bliksem lichten van het voorspelde onweer en toen dat!’

Ja hij zag het allemaal weer levendig voor zich het moment dat het koepelachtige ding uit het witte gat vloog, die bliksemschichten die eraan voorafgingen.

‘Je bedoelt’, hoorde hij Karel gelijk op een heel vervelend dwangmatig toontje tegen hem zeggen.

‘Houd je scheur dicht!’ Hoorde hij Dorien opeens naar Karel schreeuwen.

‘Een wit licht. En nu hier’, zei hij verduidelijkend tegen Karel

‘Je bedoelt dat we zijn ontvoerd door Buitenaardse?’ Vroeg Dorien gelijk aan hem met een verbaasde blik op haar gezicht, een blik die een ding zei, dat zij dit niet kon bevatten. ‘Zo noemen ze dat toch in de volksmond?’ Vroeg zij gelijk erachteraan met een gezicht dat schreeuwde om bevestiging

‘Geen idee het zou kunnen, ik sluit sowieso niks meer uit’, zei hij alleen maar op een heel serieus overkomende toon tegen haar terug. Hij kon niet anders dan dit zeggen,

want hij wist dit ook niet voor de volle honderdprocent zeker. Dorien kijkt hem nu heel raar aan.

Karel

Hoe verzinnen ze het! Dacht hij alleen maar heel cynisch. Rijp voor het gekkenhuis, dat waren ze in zijn ogen. Buitenaardse, het idee al. Hij moest er even stilletjes om grinniken. Niet veel later lag hij plat van het lachen hierom.

Opeens voelt hij een keiharde por in zijn ribben. Gelijk keek hij naar Diana, want van haar moest die por zijn geweest. Haar gezicht sprak voor hem boekdelen. Ze was kwaad, kwaad omdat hij moest lachen.

Kwaad als hij op zijn beurt nu was om het feit dat zij dit bij hem had durven te doen, zei hij gelijk heel pissig tegen haar: ‘Mens blijf met die ziekte opwekkende handen van me af!’

Voor even walgde hij van haar. Walgde hij voor de zoveelste maal van een vrouw die hij in eerste instantie gewoon wilde neuken. Walgelijk wijf, dacht hij alleen maar. Hij was er niet van gediend als vrouwen zich op deze manier gingen gedragen. Die manier van op een agressieve wijze laten blijken dat de vrouw dominante was, beviel hem totaal niet.

‘Moet je dat horen!’ Zei Diana gelijk hierom beledigd zijnde tegen hem terug. Ze keek hem even heel goed in de ogen aan en na een korte stilte zei zij er gelijk heel gemeend erachteraan tegen hem: ‘Ik wil niet veel zeggen, maar eh, je wilde me maar al te graag te grazen nemen in de duinen! Nota benen zonder een Aidsremmende jas!’ Nadat zij dit tegen hem had gezegd keek zij hem alleen maar met een strenge blik in de ogen aan.

Hij slikte even. Wederom had hij er moeite mee dat zij hem de maat nam. Heel vilein zei hij hierop tegen haar: ‘Nou en dat zijn jullie toch wel gewend! Ik zie niks anders in die films’

Diana schudde alleen maar afkeurend met haar hoofd naar hem terug. ‘Ja, slaap lekker verder!’ Zei ze heel kortaf alleen maar terug. In stilte keek zij hem alleen maar aan met een blik op haar gezicht die tegen hem zei, dat ze dit allemaal niet meer pikte van hem. ‘Hoe bedoel je?’ Vroeg hij gelijk verwonderd hierover aan haar. ‘Ik heb toch gelijk!’ Zei hij er daarna nog heel stellig erachteraan.

Wederom schudde zij alleen maar afkeurend met haar hoofd, met een blik op haar gezicht die een en al afkeuring op een non-verbale manier uitstraalde. ‘Man’, zei ze met een zucht van vermoeidheid. ‘Ik ben stront ziek van je!’ Wederom schudde zij met een blik van afkeuring op haar gezicht met haar hoofd. ‘Je kijkt nog geen eens goed, blinde sekshaan dat je er bent!’ Verzuchtte zij op het laatst erachteraan.

Moet je dat horen. Dacht hij gelijk beledigd, ik en niet goed kijken! Die is gek!
Woest was hij om hetgeen zij tegen hem had gezegd. Ongelofelijk, dacht hij alleen maar. Hij was hierom beledigd, en niet zo'n klein beetje ook
'Zijn jullie nu uit gekibbeld?' Hoorde hij opeens Tristan op eens geïrriteerd naar hen twee roepen. Daar heb je spuit elf ook weer, dacht hij alleen maar kwaad. Hij vond het best dat hij zijn vaste scenarioschrijver/ regisseur en redactiemedewerker was voor zijn programma's maar dat wilde niet zeggen dat hij hem bekwaam vond om dit soort dingen naar hem te roepen.

Hij zuchtte even diep. Wilde eerste iets zeggen maar bedacht zich op het laatste moment. Laat maar! Dacht hij alleen maar.

'Mooi dan kan ik tenminste weer denken', hoorde hij Tristan op een wijsneuzerig toontje tegen hem zeggen. 'Kijk Dorien voor hetzelfde geld zijn we nu in het rijk der engelen, en krijgen we straks vleugeltjes en harpjes uitgereikt door Michaël of de heilige Sint Petrus', hoorde hij hem op een stellige manier tegen Dorien zeggen. Gelijk keek hij hun richting uit. Gelijk ziet hij de geschrokken blik op Dorien haar gezicht staan. De gedachte dat zij allen misschien wel dood waren en nu ergens aan het hemelen waren beangstigde haar zo, dat het van haar gezicht was af te lezen.

Gelijk wijst Dorien naar hem, waarna ze gelijk tegen Tristan met een gemeende blik op haar gezicht zegt: 'Met hem in het gezelschap, nou sorry hoor dat betwijfel ik ten zeerste'

Zijn mond viel open over hetgeen hij net hoorde. Dat zij dit durft te zeggen, dacht hij gelijk. Meende te kunnen zeggen in haar positie, dat vond hij onuitgesproken een betere zin ervoor.

'Zeg hoor es', zei hij gelijk met een beledigde ondertoon in zijn stem tegen haar. 'Ben jij dan verdomme zo'n heilige geweest op die aardkloot?' Vroeg hij gelijk erachteraan aan haar.

Een antwoord op die vraag kreeg hij niet. Enkel en alleen een blik van venijn was het antwoord van Dorien hierop. Trut! Dacht hij alleen maar onuitgesproken op het moment dat hij die blik van haar opmerkte.

'In ieders geval meer dan jij, gezien je reputatie op tv en radio, Kleefniet!' Zei ze opeens na een korte stilte terug tegen hem.

Hij keek haar alleen maar aan. Aan het gezicht van haar kon hij zien dat ze zich door hem beledigd voelde, geschoffeerd dat was er een beter woord voor, dacht hij daarna

nadat hij die conclusie had getrokken uit zijn eerdere observatie van de blik op haar gezicht.

Wie denkt zij wel niet dat zij is? Vroeg hij zich nu af. Inderdaad hij was een ster, een bekende Nederlander, een bekende Nederlander waarover iedereen zijn mening had, positief dan wel negatief, maar iedereen in dit land had een mening over hem. En dat kon hij van haar niet zeggen.

‘Wat wil je daarmee zeggen, pornosterretje in de dop’, vroeg hij gelijk aan haar in een vraag die gepaard ging met een sneer.

‘Nou heel simpel’

‘Ja wat? Nou vertel het eens als je durft?’ Vroeg hij gelijk uitdagend aan haar. Hij was dat gedraai van haar nu al zat, en dan was ze pas begonnen met draaien, maar hij was het nu al zat. Als je wat zegt, dacht hij, zeg het dan gelijk en draai er niet omheen, zo vermoeiend. Hij keek haar intens in de ogen en wachtte niet zichtbaar voor haar met veel ongeduld op hetgeen zij nu echt te zeggen had.

Ze keek hem alleen maar stilgevallen aan. Het was net alsof hij haar met die laatste vraag zo uit haar doen had weten te halen dat ze nu uit het lood geslagen hem alleen maar zat aan te kijken. Hij besloot voor zichzelf nu over te gaan op een interviewtechniek die hij alleen maar gebruikte tijdens zijn programma’s als hij weer es bij iemand de ongemakkelijke waarheid naar boven moest halen. En die techniek bestond bij hem haar dan wel op de enen manier in de hoek zien te drukken. ‘Val nou niet gelijk stil, en sta me niet zo stom aan te staren wil je! Doos dat je er bent!’ Schreeuwde hij haar gelijk toe.

‘Laat ik je dan een ding zeggen als doos’, zei ze met een blik op haar gezicht die hem alleen maar duidelijk maakte dat zij zich beledigd voelde. ‘Het kan net zo goed zijn dat we in het rijk van Satan zijn!’ Nadat zij dit had gezegd tegen hem, keek zij hem alleen maar met een stellige blik in de ogen aan.

Ze is bang, dacht hij gelijk. En niets is mooier dan bange mensen nog meer op de kast te jagen dan dat ze er al daadwerkelijk zijn ingeklommen. ‘Ha, maar dat lijkt me fijn!’ Zei hij gelijk op een sarcastische toon om haar nog meer op te kast te jagen dan nodig was. ‘Dan weet ik tenminste zeker dat ik het nooit koud zal krijgen!’ Met een sadistische glimlach op zijn gezicht keek hij haar aan. De blik die nu op haar gezicht stond, die blik van angst dat vond hij schitterend. Om haar nog meer te provoceren en in te spelen op

de angst snuift hij wat in het luchtledige met zijn neus. ‘Ruik je die zwavelparfum al?’

Vroeg hij gelijk daarna aan haar met een sadistische glimlach op zijn gezicht

‘O nee dit kan niet waar zijn, we zijn in de hel beland!’ Riep Dorien gelijk naar hem terug met een blik van afgrijzen op haar gezicht getekend.

‘Is een mogelijkheid’, hoorde hij Tristan heel droog zeggen.

Gelijk keek hij naar de blik van zijn schrijvende collega. En die blik was een blik die hij al heel lang van hem kende. Berustende in het lot, en voor de volle honderdprocent uitstralende dat hij het meende wat hij had gezegd. Dorien keek Tristan alleen maar met een blik van pure angst aan. Hij kon het aan haar zien, haar hele lichaam liet het zien, ze rilde van angst van dit idee.

‘Ja zeg’, hoorde hij opeens Diana kwaad tegen Tristan zeggen. ‘Jij hebt makkelijk lullen! Mag ik je dan een ding vragen: waarvoor dan? Wat heb ik in hemelsnaam fout gedaan?’

Voordat Tristan hierop ook maar een antwoord op kon geven zegt hij al heel gemeend tegen haar om haar alleen maar te stangen: ‘Jezus mens, dat weet jezelf toch ook wel! Je hebt elke regel die op de zeden was gebaseerd in dat heilige kutboek verbroken’

Met een geschrokken blik keek zij hem alleen maar aan. Hij bleef haar gespeelt heel ernstig aankijken, maar inwendig lag hij alleen maar plat van het lachen om het feit dat hij ze zo stuk voor stuk de kast op kon jagen.

‘Nou vertel me dan eens waarvoor jij hier dan bent?’ Vroeg Tristan opeens heel ad rem aan hem.

Over deze vraag moest hij even nadenken. Verdomme, dacht hij alleen maar, heeft die mij even te pakken met die vraag. Met een bezorgde blik keek hij hem alleen maar aan.

‘Laat me eens denken’, zei hij na een korte stilte peinzend hierover tegen hem terug.

Dorien Grace

‘Ja doe dat vooral eens een keer in je leven, of moet ik nu al zeggen voorbije leven!’ Zei heel kwaad op hem zijnde tegen Karel die zichtbaar nadacht over de vraag van Tristan. Ze kon die vent wel schieten. Zij notabene met die zenuwenlijder die haar het leven al onmogelijk maakte op die set waar ze voordat zij hier op een of andere manier belande was. Alles wat ze met hem daar had moeten doorstaan passeerde weer de revue in haar hoofd. ‘Misschien’ zei ze er heel gemeend erachteraan. ‘Schieten jou de namen te binnen van al die sloebers die jij publiekelijk gigantisch voor lul hebt gezet!’ Zij rook even goed, maar tot tegenstelling tot Karel kon ze hier maar geen zwavel ruiken. Godverdomme, dacht zij gelijk bij haarzelf. Die idioot nam mij in de zeik om mij alleen maar bang te maken. Wacht maar. Dacht ze daarna gelijk wraak belust.

Ze keek even naar hem. Die plaaggeest waarmee zij al zoveel mee te stellen had, voordat hij hier kwam. Vooringenomen, klootzak! Dacht ze gelijk kwaad terwijl ze hem zichtbaar zag denken.

‘Nou’, zei Karel opeens tegen haar. ‘Die grap met die columnist in mijn programma De Dubbelheid, was misschien wel erg misplaatst’, schuld bewust keek hij haar alleen maar aan. Hij snoof nog even goed, ze kreeg het idee dat hij dat alleen maar deed om haar te treiteren. Vooral dat valse glimlachje erna bij bevestigde dat gevoel bij haar helemaal. ‘Maar’, zei hij gelijk na een korte stilte. ‘Ja, die kerel is nu eenmaal een Zionist in hart en nieren’ zei hij er vervolgens zo standvastig bij dat zij het idee kreeg dat hij het hiermee probeerde te rechtvaardigen. Wat een eikel is het toch ook! Dacht ze gelijk kwaad.

‘Rechtvaardig je dat interview zo waarin je verkleedt voor hem zat als Duitslands eigen kinds des doods, ofwel Reinhard Heydrich, ook wel beter bekend onder de namen, het blonde beest, en de slager van Praag!

Karel keek haar even raar aan. De manier van kijken liet al aan haar los dat hij daar niet zo mee kon zitten, dat hij dat had gedaan bij een interview met een Joodse columnist van de T.

‘Ja, eigenlijk wel!’ Zei hij tot haar schrik op een toon dat aangaf dat hij dat de normaalste zaak van de wereld leek te vinden. Na een korte stilte waarbij haar alleen maar aankeek met een blik die een en al uitstraalde dat zij zich daar niet druk om moest maken zegt hij heel luchtig erbij: ‘Maar die vent is zelf ook niet zo’n lieverdje! Hij haat Moslims, homofielen en weet ik niet wat meer’ Wederom zweeg hij en keek haar alleen

maar met een blik die wie maakt mij wat uitstraalde, aan. Voordat ze hierop ook maar iets kon zeggen zegt hij opeens tegen haar met een opgestoken vinger: ‘Maar zelf gaat die moraal neuker eerste klas wel naar transseksuelen hoeren voor een orale beurt! De blik die hij hierbij had. Die blik vond zij zo verschrikkelijk belerend overkomen. Het was net alsof hij zichzelf als schoolmeester zag die even hiermee meende dat hij op elk gewenste manier een lastig iemand op zijn plek kon zetten. ‘En zoals ik heb vernomen’, zei hij er heel serieus bij. ‘Houd hij van triootjes met welgevallige jonge heroïneprostituees met blauwe ogen en blond haar, die hij dan neemt in combinatie met zijn Duitse herder!’

Ze was niet gauw geschokt, maar nu viel zij zowat om. De manier waarop hij dit zei. De perversie die hij even meende te strooien over die man. Ze vond het zover gaan, zo over de grens, zo ver over haar grens

‘Kortom, Dorien’, hoorde zij opeens Tristan op een heel kalme maar toch heel serieuze toon tegen haar zeggen. ‘Het was gewoon een lul eersteklas! Die te pas en te onpas voor zijn poen wat hij verdient bij die oud nazikrant, schreeuwt om normen en waarden! Vervolgde hij op diezelfde serieuze kalme toon.

Wederom viel haar mond open. Van hem had zij dit niet verwacht. Ze vond hem zo anders dan die schreeuwer waarmee hij onafscheidelijk samen mee was. ‘Nou fraai ben jij!’ Zei ze gelijk heel gemeend tegen Tristan. ‘Dat je daaraan meewerkt’, zei ze heel gemeend tegen hem om maar duidelijk haar afkeuring hierover aan hem te laten merken. Dan richt ze gelijk haar blik op haar plaaggeest en zegt gelijk tegen hem: ‘Zeg Karel ik ruik helemaal niks!’

Karel gaf gelijk antwoord door haar alleen maar keihard uit te lachen. Perplex stond zij hem alleen maar aan te kijken. Ze wist niet hoe zij het had. Hier met hem in deze wereldvreemde omgeving waar het niets in al zijn helderwitte vorm aanwezig is, niet wetende waar ze nu eigenlijk zijn, en hij zulke grappen maakte. Ze kon het maar niet bevatten. Die vent is gek, knettergek zelfs! Dacht ze alleen maar verbouwereerd.

‘Dat klopt! Ik ook niet’, riep hij haar op het laatst lachend toe. Geintje!’ Nadat hij dit tegen haar had gezegd lachte hij haar weer vierkant uit.

Er ging nu een knop bij haar om, gelijk loopt ze op hem af en geeft hem enorme lel met haar vuist tegen zijn arm. ‘Lul dat je er bent’, beet zei hem gelijk daarna heel gemeend toe.

‘Auw. Agressief wijf’

Ze luistert niet naar hem. Gelijk draait zij zich meer dan beledigd om en loopt woest op Tristan af.

Tristan

Geschrokken als hij was, zag hij haar die hij eens zo onuitgesproken bijna stiekem zo leuk en lief vond nu op hem aflopen. Waar hij eerder nog graag in haar buurt vertoefde, wilde hij nu, dat zij het liefst uit zijn buurt bleef. Hij stelde zich al in op eenzelfde behandeling van als Karel die net van haar had gekregen. Gelijk maakte hij met zijn beide handen afwerende bewegingen, want hij zag haar steeds meer en meer dichterbij komen.

‘Luister es’, zei hij gelijk tegen haar op het moment dat zij opeen afstand van hem stond dat ze gelijk raak kon slaan bij hem waar zij maar wilde. ‘Voordat je mij gaat betichten van extreem racistische ideeën en me een lel gaat geven’, zei hij er vervolgens erachteraan om haar maar tot rust te manen.

‘Doe ik dat dan?’ Vroeg Dorien gelijk op een wel heel erg gepikeerd toontje aan hem. Stilgevallen van hetgeen zij nu aan hem vroeg keek hij haar alleen maar aan.

‘Nou nee, nog niet tenminste!’ Zei hij na een korte stilte terug tegen haar. De manier waarop zij hem aankeek, zo anders dan op het eerste ogenblik dat hij haar zag. Waar ze eerst heel liefelijk uit haar ogen naar hem keek opdat moment, keek zij hem nu alleen maar aan met een hele strenge blik in haar ogen

‘Ga dan verder met je zogenaamde intellectuele betoog waar je zo goed in bent, en zeik niet zo!’ Zei zij opeens uit het niets heel bazig tegen hem.

Hij wist even niet wat hij hiermee moest. Ruzie maken met haar om hierin tegen in te gaan had naar zijns inziens geen zin. Hij wist niet waar hij was, en hij was daarin niet de enige, want niemand wist waar ze nu eigenlijk waren. Hij moest zich kalm zien te houden. Hij moest de verstandigste zijn op dit ogenblik. ‘Oké jij je zin’, zei hij uiteindelijk maar op een heel kalm overkomende manier tegen haar terug ‘In het kort’ vervolgde hij gelijk.

Gelijk viel zij hem in de reden. ‘Ja hou het vooral maar weer kort. Wij zijn toch dom!’ snauwde ze hem toe. Wat kan die vrouw onredelijk zijn. Dacht hij gelijk nu hij haar zo stond aan te kijken. Hij zuchtte even. Het best was nu, dacht hij gelijk. Verder gaan met mijn betoog, en zeggen wat ik te zeggen heb in deze situatie. ‘Ik heb de pest aan lieden die zogenaamd een vreedzame god aanhangen, maar zo racistisch zijn als het maar kan! Zei hij gelijk tegen haar terwijl hij haar recht in de ogen aankeek. ‘En dat geldt dan voor gestuiterde Moslims, Christenen, Hindoes en dus ook, voor Joden!’ Zei hij er vervolgens gelijk erachteraan. Hij keek haar even zwijgend aan en hoopte alleen maar dat

zij het zou snappen. ‘Ieder die daar niet aan meedoet laat ik in zijn waarde!’ voegde hij daarna er nog aan toe. Zo dat is eruit. Dacht hij gelijk. Hij keek wat in het rond en begon na te denken, te denken waarom zij dit belachelijke gesprek hadden nu zij hier waren. Ze moesten hier een uitweg vinden, een weg die terugleidde naar huis, naar waar zij thuishoorde. Maar wonder boven wonder ging het daar geen eens over. In plaats daarvan, deze waanzin gespreken over onderwerpen die er nu niet toedoen, onzin onderwerpen in deze situatie.

‘Iedereen die dus niet gelooft!’ Hoorde hij Dorien op een gepikeerde toon tegen hem terugzeggen. Wederom moest hij even zuchten. ‘Nee, iedere gek die zegt: dat zijn volk het uitverkoren volk is! Dat zijn voor mij persoonlijk de ratten, die een gevaar zijn voor de volksgezondheid van de mens op geestelijk en lichamelijk vlak!’ Zei hij gelijk terug tegen haar in de hoop dat ze het er niet meer over zouden hebben en overgaan op gesprekken die er nu wel toedoen.

Langzaam werden de ogen van Dorien steeds groter en groter. Het was net alsof zij zich iets realiseerde. Iets wat haar angst aan jaagde, want haar blik begon steeds meer angst uit te stralen. Misschien was het toch wel de angst dat zij allen op een of andere manier waren gestorven en nu dus hier waren beland ergens in de hemel, die een en al verlaten leek te zijn, of toch in de hel, of, dacht hij gelijk, ergens er tussenin en waren zij nog niet op hun uiteindelijke eindstation beland.

‘Maar het zijn wel lieden die tot de hemelpoorten zouden mogen komen en daarna met een schouderklopje worden binnengelaten door de poortwachter’, riep ze hem opeens in paniek geraakt naar hem.

Ook al vond hij het niet gepast. Hetgeen wat ze nu zei, stelde hem tevreden, hij had gelijk gekregen in hetgeen hij net dacht voordat zij het eruit gooide. De angst voor de dood, dat was het dus.

‘Ja toegegeven, die oude tiran die wij nog nooit en ten nimmer hebben gezien houdt er wel erg rare kostgangers op na!’ Zei hij gelijk zonder enig nadenken gevat tegen haar terug.

Dorien zei er niets op terug, maar keek hem alleen maar raar aan.

‘Leuk en wel allemaal, maar hoe komen we hier weer weg uit deze hel’, zei Diana opeens.

Weer eentje die denkt dat wij daar zijn beland, dacht hij alleen maar vermoeid. Gelijk draaide hij zich naar haar om. Hij keek haar even goed aan. Zag de wanhoop in haar

gezicht. Het maakte hem zo moe. Het irriteerde hem zelfs dat iedereen zo dacht. ‘Wat wauwelt iedereen nu over de hel?’ Zei hij geïrriteerd tegen haar terug. Hij was het zo zat dat er ook maar bij iemand een ander idee dan dat in hem of haar op rees ‘Misschien zijn we wel ontvoerd door een paar idioten uit de USA, en maken we nu ongewild deel uit van een supergeheim Echelon, MIB of NSA-project!’ zei hij gelijk daarna heel gemeend tegen haar terug. Hij zag hoe zij hem nu verschrikt stond aan te kijken. En hij vreesde het ergste al dat zij deze mogelijkheid niet zou snappen, omdat zij misschien wel nooit van deze instanties en Amerikaanse overheidsprogramma’s had gehoord.

‘Jezus’, zei ze gelijk met een ondertoon van verbijstering hierover in haar stem.

‘Hoeveel mogelijkheden heb jij wel in dat filosofische brein van je zitten?’ Nadat ze dat aan hem had gevraagd, keek zij hem met een vragende blik in de ogen aan.

‘Heel wat’, zei hij gelijk heel stellig terug.

Diana schudde even met haar hoofd van ongeloof. Dan zegt zij opeens tegen hem: ‘Ja dat merkte ik ook al op de set. Man, man, ik heb nog nooit van mijn leven zulk filosofische verhalen over een hardporno script gehoord, wat ook nog eens tot overmaat van ramp even geschoten moest worden op een dag!’

Verbijsterd over hetgeen ze nu terugzei, iets wat er eigenlijk in deze situatie niet toedoet, knikte hij maar met zijn hoofd naar haar.

‘Ja leuk hè, dat is nu werken!’ Hoorde hij opeens Karel heel cynisch tegen haar zeggen. Hij zag hoe Diana hiervan schrok. De blik op haar gezicht veranderde pardoes, woest keek zij Karel alleen maar aan. ‘Houd je kop man! Ik heb het tegen die beroepsfilosoof’ Riep ze hem denigrerend toe.

Beroepsfilosoof, dacht hij gelijk beledigd. Hij zuchtte even. En stond even in dubio, de keuze om dit aan hem voorbij te laten gaan, die uitspraak van haar of toch, hiervan iets te zeggen. Hij koos voor het laatste, omdat hij op zijn zachtst gezegd niet gecharmeerd was van deze uitspraak van haar. ‘Ik betwijfel of jij ooit wel eens een script hebt gezien’, sneerde hij haar gelijk toe, in de wetenschap dat dit er nu ook helemaal niet toedeed.

Gelijk draaide Diana haar hoofd weer naar hem toe. ‘Meer dan genoeg!’ Zei ze gelijk stellig hierop met een blik in haar ogen dat ze dit wat hij net had gezegd tegen haar een belediging eerste klas vond ‘Ik verzin ze allemaal terplekken’ Zei ze net zo stellig als ervoor. ‘Schrijf het dan op een a viertje en met een beetje geluk heb ik dan na een paar keer soppen twee kantjes geschreven! Het ligt er gewoon aan hoe geil ik ben!’

Zijn mond viel ervan open. De manier waarop zij het vak van scenarioschrijver naar beneden wist te trekken, ging hem te ver. Hij mocht dan wel nooit in deze tak van filmen werkzaam zijn geweest maar hij was zich voor de volle honderdprocent bewust dat hij serieuzer te werk was gegaan hiermee met deze klus, dan dat zij het eventjes voorstelde. Het idee al! Dacht hij gelijk beledigd. ‘En dan vind jij het raar dat je loopbaan naar beneden wordt gezogen!’ Riep hij gelijk heel gemeend naar haar. ‘Pardon!’ schreeuwde ze gelijk in verbijstering hierover naar hem terug. Gelijk wijst ze dan naar Dorien Grace waarna ze er gelijk heel gemeend erbij zegt: ‘Daarvoor heb ik toch mijn opvolgster!’

Dorien kijkt hem alleen maar met een hele trotse blik in de ogen aan. De trotsheid die ze nu uitstraalde deed haar kennelijk gelijk vergeten dat zij de hele tijd dacht dat zij al dood was

Hij schudde even met zijn hoofd van ongeloof. Alles leuk en aardig, dacht hij alleen maar, maar zo makkelijk kom je hiermee niet weg bij mij. ‘Hoe kan je van haar verwachten dat zij je naam uit het slop trekt?’ Zei hij gelijk hierop terug terwijl hij ook naar Dorien wees die hem alleen maar verbaast hierover zijnde stond aan te kijken.

‘Jullie kunnen nog geen eens acteren!’ Sneerde hij heel gemeend Diana toe.

Toen hij een snelle blik op Dorien wierp zag hij dat zij hem alleen maar woest stond aan te kijken. Hij had haar overduidelijk tegen het zere been geschopt. ‘Hoe bedoel je?’

Vroeg Dorien gelijk op een zeer gepikeerde toon aan hem.

‘Precies zoals ik het zeg! Hijgen kan je wel, maar een rol spelen: ho maar!’ Zei hij gelijk heel gemeend tegen haar terug. Het kon hem niet meer schelen, het moest worden gezegd. Hij oefende een vak uit, een vak dat hij stukje bij beetje zichzelf had aangeleerd. En dat liet hij niet bedoezelen door die twee vrouwen die er zo over praten in al hun vrijheid

‘Je wordt bedankt!’ Hoorde hij Diana kwaad zeggen

‘En bedankt. Man als je niet zo waanzinnig ingewikkeld schreef dan had ik het ook nog wel begrepen!’ Snauwde Dorien hem daarna gelijk toe.

Hij moest spontaan hoesten over hetgeen hij net van Dorien hoorde. Gelijk ging hij in de aanval. ‘Ingewikkeld schrijven! Ik!’, zei hij verbaast terug

‘Ja jij’, zei Diana gelijk tegen hem terug om het gelijk van Dorien nog maar es te bevestigen.

‘Mens hou nou toch eens op wil je’, zei hij gelijk geïrriteerd terug. Ingewikkeld schrijven, hoe verzinnen ze het! Dacht hij alleen maar beledigd.

‘Nou, nee!’ Zei Diana gelijk stellig hierop terug terwijl ze hem venijnig aankeek.

Die vrouw is gek, eigenwijs en onwijze dom als ze dit meent. Dacht hij gelijk terwijl hij haar vol van ongeloof hierover aankeek. ‘Hoe kan dat nou?’ Vroeg hij opeens heel hard aan haar. Hij wachtte haar antwoord niet af, want naar zijn redenering zou dat alleen maar een lul redenering van hier tot en met Tokio zijn. ‘Ik was zo duidelijk als de pest in dat script’, voegde hij er gelijk heel stellig aan toe. Waarna hij haar kwaad toe schreeuwt: ‘En nu moet je heel goed naar mij luisteren’

‘Ik luister’, zei Diana gelijk met een tergende kalme toon in haar stem, terwijl ze hem quasi liefelijk staat aan te kijken.

‘Dan mag je me toch eens vertellen hoe het komt dat Karel de teksten en zijn rol uit zijn kop kent, en jullie tweeën niet?’ Zie hij gelijk terug terwijl nadrukkelijk naar Karel wees.

Karel

Hij zag het met enig vreugde aan, hoe beide vrouwen Tristan alleen maar stilzwijgend stonden aan te kijken. Ja, dacht hij, kom niet aan zijn werk, zijn werk is zijn ego.

Er valt even een stilte tussen hen. De dames kijken elkaar wat stilzwijgend aan. Nu, realiseerde hij zich gelijk, was het aan hem om te laten zien wie de echte leider van de groep was. Hij en niemand anders!

‘Alsjeblieft’, zei hij opeens uit het niets met als enig onderliggend doel om aan te tonen dat hij de leider was, de meest verstandigste van deze groep. ‘Zullen we de discussie over elkaars talenten maar een andere keer voortzetten?’

Hij wilde het niet openlijk toegeven, om de ware reden van hetgeen wat hij nu had gezegd aan de andere te verraden, maar dit voelde zo goed, zo heerlijk om dit te kunnen zeggen nu tegen de anderen. Zeker omdat hij wist dat Tristan zich nog zo beledigd zou voelen dat die er nog wel op door wilde gaan.

‘Moet dat!’ Hoorde hij Tristan gelijk tegen hem zeggen. De manier waarop hij het al zei gaf al aan dat hij nog niet klaar was met hetgeen hij eigenlijk nu wilde bewijzen. ‘Ik laat me niet beledigen door die uitgerangeerde verlepte pornoactrice!’ Zei Tristan daarna gelijk heel gemeend tegen hem.

Hij moest even gniffelen om hetgeen Tristan net tegen hem zei, gelijk keek hij naar Diana. Wederom moest hij gelijk gniffelen van plezier toen hij de uitdrukking zag op haar gezicht. Met een woeste blik in haar ogen keek zij Tristan alleen maar aan.

‘Pardon! Hoe noem je me!’ zei ze na een korte stilte met een pissige ondertoon in haar stem terug tegen Tristan.

Nu wist hij het zeker, hij moest nu optreden als vredesengel om de boel te sussen. Want dat is de taak van de ware leider, dacht hij gelijk. De boel sussen en overgaan op de orde van de dag en dat is bedenken waar ze nu kunnen zijn en hoe zij hier weg kunnen komen.

‘Laat haar maar!’, zei hij gelijk tegen Tristan terwijl hij hierbij met zijn handen bewegingen maakte die non-verbaal duidelijk wilde maken dat hij het maar moest laten rusten. Gelijk zegt hij er recht uit het hart erbij tegen Tristan: ‘Ik bedoel het is toch allemaal kut’, gelijk draait hij zijn gezicht naar Diana en zegt er dan heel nadrukkelijk bij: ‘Wat jullie stuk voor stuk presteren’

Hij hoorde Tristan even hoesten, gelijk trok hij hierbij de conclusie dat de waarheid uiteindelijk dan toch ook nog te hard was voor zijn vaste scenarioschrijver/regisseur en redactiemedewerker.

‘Makkelijk gezegd’, zei Tristan gelijk hierop terug. Waarna hij heel nonchalant tegen hem erbij zegt: ‘Jij vindt per definitie toch alles kut met peren!’

Hij schrok van hetgeen zijn vaste collega tegen hem had gezegd. Hij wilde hier wat op terugzeggen, hij hoefde niet alles te pikken van iemand die toch alleen maar merendeels buitenbeeld zijn werk aan hem afleverde. Hij was de ster en niet Tristan. En naar zijns inziens was het nu eenmaal zo gesteld binnen het Hilversumse mediawereldje dat de ster veel hoger in hiërarchie stond dan degene die buitenbeeld het werk verrichte om de ster, de ster te laten zijn!

Opeens zag hij door al het heldere witte heen dat hen allen omringde een dikke mistwolk opzette, een wolk zo dik die langzaam zowel Dorien als Tristan opslokte, in die mate opslokte dat hij ze geen eens meer kon zien. Verbijsterd als hij hierom was zag hij hoe de wolk nu recht op hem afkwam, verstijfd van angst liet hij zich nu gewillig opslokken.

Dorien Grace

Verbijsterd als zij is kijkt zij om zich heen. De dikke net zo witte wolken omringen haar helemaal, ze kan niemand meer zien. De angst maakt zich al snel meester van haar, ze is moederziel alleen. Haar grootste angst om alleen hier in deze omgeving door te moeten. Niets maar dan ook niets herinnert haar aan de planeet waar zij was geboren en haar hele leven al verbleef.

‘Tristan, Diana, Karel, waar zijn jullie!’ Roept zij keihard in paniek geraakt.

‘Hier!’ Hoorde zij Tristan gelijk terugroepen naar haar. In eerste instantie zag zij hem niet. Ging alleen maar op het geluid af, op goed geluk, dat ook nog. Aan die schreeuw van hem te horen moest hij ergens rechts van haar staan, zitten of wat dan ook, dacht zij gelijk.

Opeens voelt zij een hand op haar schouder. Ze schrikt, wilde gillen, maar voordat zij ook maar een kreet kon geven hoorde zij Tristan tegen haar zeggen. ‘Aha, daar ben je!’ Gelijk draaide zij zich om en greep de hand stevig vast. Ze wilde hem niet loslaten, bang als ze was om hem te verliezen in deze omgeving waar niets te zien was dan alleen maar wit en voor de rest helemaal niets anders te ontwaren was, dan de personen met wie zij eerder op de set stond. Ze trok zijn hand naar haar toe en toen zij Tristan zijn gezicht zag, vloog zij hem om de nek. ‘Je bent het echt’, fluisterde zij hem met een ondertoon van opluchting in het oor.

‘Kleefniet, Kan alles, waar zijn jullie!’ Riep hij alleen maar keihard. Nadat hij dit had geroepen hield hij haar nog steviger vast dan ervoor. ‘Halo’, riep hij wederom keihard. ‘Verstoppertje spelen doen jullie maar weer in jullie eigen tijd!’ Ze wist even niet meer wat ze van hem hoorde. Meende hij dit nu of was dit gewoon zijn manier van humor. Gelijk keek zij hem ernstig aan. Alles zal toch wel goed met die man gaan? Vroeg zij zich voor haarzelf af. Opeens die blik in zijn ogen, die ernstige blik, zachtjes zei hij op een fluisterton tegen haar: ‘Ik kan je zeggen dat ik dit niet meer leuk vind!’

Ze knikte alleen maar beamend naar hem terug. Als die andere twee daadwerkelijk nu een spelletje met hen speelde dan kon zij er niet om lachen. Wat is dit toch voor een raar oord, deze vreemde wereld waarin ik met hem ben beland., dacht ze onuitgesproken terwijl zij zich focuste op enig geluid dat op Diana en Karel wees.

‘Ja halo. Waar zijn jullie? Ik word hier helemaal peunefeu van’, schreeuwde ze gelijk keihard.

Tristan schudde alleen maar met zijn hoofd en zegt gelijk tegen haar op een kalme berustende toon: ‘Laat maar. Ze zullen wel ergens zijn, want in het niets je zelf verstoppert dat gaat niet! Als je begrijpt wat ik bedoel’, hij knipoogde gelijk naar haar. Ook al deed hij nog zo relaxt, ze begon zich steeds meer angstiger te voelen, zelfs met hem in haar nabijheid, voelde zij zich angstig.

‘Hoe bedoel je’, vroeg zij vluchtig aan hem omdat zij behoefte aan zekerheid, zekerheid over het lot van Diana, haar mentor, haar alles in die wereld waarin zij zat en haar nodige geld meeverdiende.

‘Nou heel simpel: we zitten hier in een grote leegte’, zei hij gelijk tegen haar terug. Hij keek haar gelijk heel goed in de ogen aan en vraagt op een fluisterton aan haar: ‘Hoe wil jij je erin verstoppert als je alleen maar een niets verhullende leegte om je heen hebt?’

Ze begreep zijn vraag niet. Waarom vroeg hij het nu aan haar. Hij was toch die knappe kop. Althans dat had ze zo ooit begrepen van die pestkop, Karel. Ze had totaal geen behoefte aan die filosofisch ingestelde vragen van hem. Ja ze waren hier in het niets beland. Althans daarvan had het sterk weg. Om hem voor eens en voor altijd duidelijk te maken dat ze hierop geen zinnig antwoord op kon geven, haalde zij alleen maar haar schouders op en keek hem daarbij vragend aan. Na een aantal seconden hem alleen maar vragend te hebben aangekeken zegt zij uiteindelijk tegen hem: ‘Geen idee’

‘Nou ik ook niet!’ Zei Tristan gelijk heel resoluut terug. ‘En laat staan dat ik hier wat van begrijp’, zei hij er direct erachteraan.

Hetgeen dat hij net zei, deed haar in paniek geraken. Als hij het al niet wist, hoe moet ik het dan weten! Dacht ze in paniek geraakt. Haar hele lichaam werd bevangen door een soort van stress die zij nog nooit in haar leven eerder had gevoeld.

‘Als jij er al niks van begrijpt, hoe moet ik het dan in Jezus naam weten?’ Schreeuwde zij hem gelijk in alle wanhoop toe.

Ze keek hem alleen maar aan daarna. Ze wilde van hem zekerheid en niks anders. Geen vragen of wat dan ook, duidelijkheid, dat was alles. Dat moest hij haar geven, niets meer en niets minder dan dat. Naarmate zij hem langer aankeek zag ze dat zijn lichaam werd overvallen door spanning. ‘Dat hoeft je toch ook niet! Laat staan dat ik het aan je vraag!’ Schreeuwde hij haar gelijk op een kattig overkomende toon toe, waarna hij haar even kwaad aankeek.

Tristan

‘Zeg,’ zei ze gelijk gepikeerd terug met een blik op haar gezicht die aangaf dat zij zich hierdoor beledigd voelde. ‘Denk je soms dat ik dom ben of zo?’

Hij zuchtte even diep. Hij realiseerde zich dat hij zich zo niet had moeten afreageren op haar. Voor even werd hij moe van zichzelf. Baalde hij van zijn eigen gedrag. En om te voorkomen dat hij nu met haar in een discussie zou geraken die hij totaal niet wilde voeren, omdat die zou leiden naar een discussie waar zij zich hierdoor gestereotypeerd vond op het gebied van intelligentie, zegt hij gelijk tegen haar: ‘Nee natuurlijk niet’, hij keek haar hierbij recht in de ogen aan om aan haar maar zo te zeggen op deze non-verbale wijze dat hij dat nooit zou denken van haar. Maar hij kon haar in de ogen kijken wat hij maar wilde. Haar blik bleef een en hetzelfde uitstralen. Het niet geloven in de waarheid die hij tegen haar zei. ‘Hoe kom je daar nu weer bij?’ Vroeg hij op het laatst maar aan haar, wetende dat hij nu die heilloze discussie met haar dan toch aanging. Gelijk schoot het hem door zijn hoofd heen, dat zij iets dergelijks ook al op die set had geroepen naar Karel toe, toen die een misselijke opmerking maakte over de beroepsgroep waar zij toe behoorde. ‘Dat roep je nu al de hele tijd met die collegia van je’ zei hij gelijk hierop nadat het hem door zijn hoofd was geschoten dat Karel hen toen al stereotypeerde als hersenloze neukbeesten.

‘Nou jullie intellectuelen kijken altijd zo op ons neer’, zei ze na een korte stilte van haar kant opeens heel direct en op een felle wijze tegen hem, waarna zij hem heel fel aankeek.

Hij zuchtte even. Nu was zij het die zich bezigde met het stereotyperen van zijn beroepsgroep. Dat je intellectuelen in alle maten en soorten had, inclusief beroepen, daar had zij kennelijk nooit over nagedacht, bedacht hij gelijk. Maar hierover wilde hij niet vallen. Hij keek haar even goed aan. En voor even vond hij haar weer net zo prachtig uitzien in haar felroze strakke jurkje als op het moment dat hij haar voor het eerste zag. Hij keek net als toen gelijk recht in haar ogen die mooi helblauw waren, het was net alsof hij hierin de kleur van de tropische zee zag. Haar haar schouderlang stijl en mooi puur blond. Ze bezat voor hem echt alles wat een mooie vrouw moest bezitten. Daar was hij echt stellig omdat hij in haar zijn droomvrouw zag. De stilte van zijn kant in combinatie met zijn gestaar maakte haar zichtbaar zenuwachtig, hij zag het aan haar, aan die blik van haar. ‘Je raaskalt onzin’, zei hij gelijk tegen haar op een zo kalm mogelijk manier om haar te overtuigen dat zij dit totaal verkeerd zag. Ze zei er niets op

terug en keek hem nog steeds met een blik van puur ongeloof aan. ‘En trouwens’, vervolgde hij gelijk. ‘Je scheert mij op een kam met degene die het wel doen in hun grachtengordelpanden!’

‘Ja, ja’, zei Dorien Grace met een blik op haar gezicht die een en al wantrouwen uitstraalde. ‘Jij zal het wel weer weten’

Haar woorden sneden echt in zijn ziel. De vrouw die zo’n mooie artiestennaam voor zichzelf had aangenomen dat hij daar alleen maar honderdprocent mee eens kon zijn dat zij zich zo noemde, keek hem in tegenstelling tot voor hij hier met haar was alleen maar wantrouwend aan. Was het hiervoor alleen maar liefdevol en liet zij toen maar een keer duidelijk merken met haar blik dat zij het echt jammer vond dat hij niet degene was waarvoor zij voor die camera acte de pressants moest geven, nu was haar blik alleen maar vol van wantrouwen naar hem toe. Het liefdevolle, het verleidelijke aan haar dat Dorien echt die elegantie gaf die zij ook echt uitstraalde, was hiermee helemaal weg bij haar. In niets leek zij meer op de vrouw die hij hiervoor had leren kennen. Hiervan zo van slag geraakt dat zij op een geestelijk niveau zo ver van hem verwijderd stond zegt hij gelijk heel vluchtig tegen haar met grote ogen van schrik: ‘Dat zeg ik niet’, wederom keek hij haar hierbij alleen maar goed in de ogen aan om haar te overtuigen dat hij dit echt meende. ‘Maar voordat jij je betoog voor je klasse strijdt weer begint te houden tegen deze, intellectueel!’ Zei hij er vervolgens gelijk bij. Ze zei er niets op terug maar keek hem alleen maar aan met een blik die schreeuwde dat hij kon schreeuwen wat hij wilde schreeuwen. Na een korte stilte zegt hij vervolgens in een ultieme poging om haar te overtuigen: ‘Zal ik alvast maar zeggen dat ik niet hetzelfde ben als die omhooggevallen wijsneuzen van een academie met op zijn minst tien verschillende graden, en een levenservaring van, nul!’

Ze zei er niets op terug en keek hem alleen maar aan met diezelfde blik in de ogen aan. Hij wist het, hij had haar hiermee nog niet weten te overtuigen. Hij moest echt praten als een brug man om haar over die streep heen te krijgen. ‘Laat ik het zo zeggen: jij ziet me als een intellectueel, maar als ik je vertel dat ik me alles heb toegeëigend door simpel en alleen mijn autodidactische vermogen, zou je me dan ook nog steeds naar de strot vliegen?’ Na dit te hebben gezegd, zweeg hij en keek hij haar alleen maar nog directer in de ogen aan dan ervoor.

‘Nou nee’, zei ze opeens tegen hem terug met een intonatie in haar stem die al heel anders overkwam dan ervoor bij haar. Ze keek hem even goed aan en vraagt met een

blik van verwondering hierover gelijk aan hem: ‘Heb je dan niet op een universiteit gezeten?’

Aan haar gezicht, die uitdrukking die ze nu had, leek het wel of zij dit niet kon geloven, dat hij maar een autodidact was die zichzelf alles maar zelf had aangeleerd. Een autodidact die door de rest van zijn beroepsgroep werd gehaat, vanwege dat feit, hetzelfde kunnen en presteren, zonder een gedegen academische opleidingsachtergrond, jaloezie was in dit wereldje geen vreemde, dat was hem na al die tijd erin gewerkt te hebben wel duidelijk geworden.

‘Welnee’, zei hij gelijk heel oprecht tegen haar. ‘Daar wilde die gasten me nog geen eens bij toelaten’

Ja zelfs dat herinnerde hij zich nog, niet toegelaten worden omwille zijn handicap, dyslexie, ze wimpelde zijn verzoek binnen een zucht en scheet zo weg en zeiden gelijk tegen hem tussen neus en lippen door tegen hem: ‘Veel geluk in uw verdere toekomst als schoonmaker of productiemedewerker in een fabriekshal’

‘Waarvoor niet?’ vroeg ze gelijk verbaast aan hem.

Hij zuchtte even en hetgeen wat hij net herinnerde liet hij gelijk aan haar los. ‘Simpel ik ben dyslectisch, een woordblinde met een IQ van 160. Maar met een opleiding niveau wat net op een hbo-niveau concurreert’, nadat hij dit had gezegd keek hij haar alleen maar echt in de ogen aan om haar te overtuigen dat de wereld die hij had leren kennen echt zo in elkaar zit. ‘Denk je soms echt dat ze een type zoals ik met dat opleidingsniveau en deze handicap zouden loslaten op een dergelijke academie of welke academische opleiding dan ook, met deze handicap stond je toen al gelijk met tien nul achter in de rust als je het naar voetbalstand trekt!’

Stilgevallen keek zij hem alleen maar aan. ‘Ja’, zei ze opeens heel zachtjes en met de schaamte op haar gezicht. Hoe meer hij haar aankeek des te meer leek zij zich te schamen voor hetgeen hij op dit gebied had meegemaakt. ‘Godsklere’, zei ze opeens tegen hem in al haar onmacht hierover

‘Inderdaad’ zei hij er nog kwaad om zijnde tegen haar terug. ‘Zo frustrerend. Je weet dat je mee kan doen met de groten, maar geen hond geeft je de kans, omdat zij hun wereldje schoon willen houden omwille het veiligstellen van hun academische opleidingsgraad’

‘Hoe ben je dan bij die schreeuwer van een Kleefniet gekomen?’ Vroeg ze gelijk verbaast aan hem.

‘Simpel hij heeft ooit eens bij een uitgeverij waar hij freelance werkte, iets van mij gelezen wat ik daar ooit naartoe had ingestuurd onder het mom van op hoop van geluk, waarna hij me uit de poel der rioolstank en hoon trok!’

Met grote ogen keek zij hem alleen maar aan. ‘Die vent betekende dus je doorbraak in de wereld van het schrijven!’

Hij knikte gelijk beamend naar haar. ‘Ja’, zei hij stellig hierover omdat de enige echte waarheid was dat hij nu hier voor haar stond. ‘De nationale kop van jut die eens een grote belofte was bij de elite, trok mij uit mijn eenzame strijd tegen de gevestigde klasse’ Het moment dat hij uit de poel van de zovele die wat wilde betekenen met het schrijven, werd getrokken stond hem als de dag van vandaag bij. Hij keek haar weer recht in de ogen aan en zegt dan heel stellig haast grimmig erbij: ‘De elite reageerde woest. Nog steeds kunnen zij mij niet pruimen, simpel en alleen door hun kleinzielige angst die ze nu voor mij koesteren!’

‘Jaloezie, dat is het, en niet anders!’ Zei Dorien heel gemeend erop terug. Ze haalde even diep adem en zegt dan gelijk er vervolgens bij: ‘Laat ik het nog duidelijker zeggen: die verwaande lieden kopen het spul van ons in het geniep. Wonen Sodom en Gomora feestjes bij, en na afloop, als alle geiligheid druipend over hun sompige lichamen wegvloeit, kotsen zij hun opwekkers van geiligheid weer net zo hard uit!’ De blik die nu hierna in haar ogen stond sprak boekdelen voor hem. Ze kon het niet uitstaan, die dubbelheid waar zij in het dagelijkse leven mee te maken had.

Hij kon daarmee mee inkomen. Voor even dacht hij weer na, over het feit hoe haar leven hierdoor dus kon uitzien. Altijd mensen die achter je rug om praten, het nooit recht in je gezicht zeiden, die roddels die ze over je verspreiden, en het je altijd lieten merken dat ze jou maar een vies wijf vonden, een minderwaardige vrouw, die voor haar geld andere geil maakte. Veel vrienden buiten het wereldje om, bedacht hij zich, zou zij wel niet hebben.

‘Daar ben je lekker mee!’ Zei hij heel oprecht tegen haar. Ze zei er niets op terug maar aan de blik in haar kon hij zien dat ze het wel begreep dat hij zo dit ineens tegen haar zei. ‘Eerst naar een parenclub met zijn allen, dan geilen op zo’n film met jullie, om daarna gelijk helemaal los op elkaar te gaan als zij zich scheel neuken op elkaar en aan het eind van het liedje als ze jou in het echt tegenkomen, dan kotsten deze heren en dames van fatsoen jou het hardste uit!’ Klopt dat?’

Stilgevallen keek zij hem alleen maar met een blik van herkenning om hetgeen hij zei en aan haar vroeg alleen maar aan. ‘Ja’, zei ze op het laatst tegen hem na een korte stilte. ‘En weet je hoe ze ons dan weer zien?’ Vroeg zij ineens aan hem, om nogmaals die bevestiging van hem te horen.

Hij wist het antwoord erop eigenlijk al, maar wilde dat eigenlijk uit haar mond horen. Hij was even stil, bedacht zich hoe hij het tegen haar moest zeggen om het uit haar mond te horen. ‘Nou ik heb al een klein vermoeden, maar zeg het maar’, zei hij tegen haar na een korte stilte.

‘Als lagere wezens! Of beter gezegd: als varkens van de menselijke hiërarchie!’ Zei ze heel kwaad tegen hem.

Dorien Grace

‘Leuk hè, die elite!’ Hoorde zij Tristan op een heel cynische wijze tegen haar zeggen. Ze zuchtte even. Walgde even van alles wat ze nu buiten haar werk om moest meemaken, haar werden aangedaan door mensen die wisten dat zij dit werk deed, mensen die misschien haar wel es in het geniep hadden gezien in een filmpje op het internet waarvoor zij moesten betalen om het te zien. Of ja erger, haar hadden gezien terwijl zij in een ruimte waar zij met andere verbleven omdat alleen daar dat soort films werden vertoond, al dan niet zittende met de broek op de enkels of in je chique ondergoed. Om op die manier met elkaar of gewoon stiekem alleen aan je gerief te komen omdat ze zo geil waren gemaakt van haar kunsten op het witte doek. Diezelfde mensen behandelde haar buiten haar werk om als stront.

‘Nou je blijft lachen met die maatschappelijk vrijen’, zei zij op het laatst maar cynisch terug. Ja dat dachten die mensen ook nog es te zijn stuk voor stuk. De ergste vond zij, degenen die stiekem in het weekend genoten van elkaar en anderen in een speciaal daarvoor ingerichte club of gewoon bij een ander thuis, omdat zij elkander hadden leren kennen in zo’n club of, gewoon via het internet. Die mensen vond zij het meest hypocriete, dan daar het vrije seksuele moraal naleven, maar als puntje bij paaltje kwam kotste haar in het dagelijkse leven uit en roddelde zij vrolijk met anderen in de buurt over haar werk, haar levenswijze.

‘Noem je die lui maatschappelijk vrij?’ Vroeg Tristan opeens heel verbaast aan haar. Ze keek hem gelijk aan en ze zag die vragende blik nu in zijn ogen, die blik die zei, dat hij het even niet meer zo goed snapte.

‘Nou zo komen ze toch over met hun zogenaamde vrije elitaire gedachtewereld’, zei ze gelijk heel stigmatiserend tegen hem terug. Ze schrok even van hetgeen zij had gezegd, want het waren niet alleen die zogenaamde maatschappelijke elitaire, nee het waren natuurlijk ook die mensen die op een bepaald vlak de waarden en normen van hun werkmilieu waren ontgroeid, eigenlijk kende de zogenaamde seksuele vrijen alle soorten en maten van de Nederlandse bevolkingsgroep en was deze niet echt specifiek te koppelen aan een of andere bepaalde groep uit een bepaalde sociale klasse.

‘Die types zijn zo dubbel als de pest!’ Riep hij haar gelijk toe. Ze zag hoe hij met zijn ogen haar weer zo indringend aankeek. Die ogen dacht ze, hij kan zo staren maar aan een kant vind ik dat wel leuk aan hem. ‘Kijk maar eens hoe inwendig jaloers ze op jou zijn!’ Zei hij er vervolgens erachteraan. Ze knikte alleen maar en bleef hem maar in zijn